

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τὸν ἕκτον διατρέχομεν καὶ δέκατον μᾶς χρόνον
καὶ μένει πάλιν ἔδρα μᾶς ἡ γῆ τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια καὶ ἑννιακόσα
καὶ ἡ φυλὴ μᾶς πάντα δρῶσα.

Τῶν δρων μᾶς μεταβολά, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ἰ μ ὄ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ἑμῶς μέρη — δέ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ α ἰ ὄ τ ῶ χ έ ρ ῖ.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμῶσου τσελεπή
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπή
πρὸς δύο εἰκοσάφραγκα, καὶ ἑποῖος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώη δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Τετάρτη
τοῦ Μάρτου.

Ἐξακόδα λογαριάζω καὶ ἑννῆκοντα καὶ ἑπτὰ.
πάλιν μούτρα Βουλῆφόρον ἐρεθίζονται σεπτὰ.

Τοῦ Φασουλῆ στεφάνι 'στὸν γέρο Ντελιγιάννη.

Τῶν Ἁγίων Θεοδώρων τί γιορτὴ 'στοῦ Κορδονίδη !...
κάθε καρυζιάς καρδί.

Κάνουν τούμπαις καὶ μετάνοιαις
λατρεύται μικροὶ μεγάλοι,
καὶ ἀπὸ μῆς ἀπὸ λατάνιας
ἢ φαλάκρα ζεπροβάλλει.

Φέρεται τοῦ ρόδα καὶ ἄνθη
τῶν δασῶν καὶ κηπευτῶν,
καὶ ἂν ὁ γέρος ἐπικράνηθι
ἔωστε τοῦ ζαχαρωτά.

Γεῖά σου γεῖά σου, τοῦ φωνάζουν, καρδιωμένη ρεδιγκόττα,
γεῖά σου, γέρο, ντούρος στέικα,
καὶ τὸ σπῆτι σου σὰν πρῶτα
τῶν πιστῶν νὰ γίν' ἡ Μίτκα.

Κόσμος σπρόχνηται πολὺς,
καὶ ὁ Ξυλίνιος Φασουλῆς
μὲς 'στὸ πλῆθος ἐπεφάνη
μὲ πελώριο στεφάνι.

Βάρδα βάρδα, ξεφωνίζει, νὰ γιορτάσω τὸνομά του,
τὴν κορφή νὰ στεφανώσω Θεοδωρὴ τοῦ Στρατηλάτου.

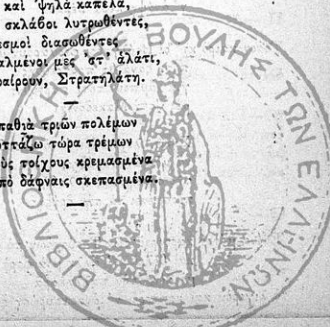
Σὲ συχαίρω, σὲ συχαίρω,
γιᾶσου, κοτσονάτε γέρο.

Τέλλησμονήτα τὰ κλήη,
Νεζερό, Μελοῦνα, Μάτι,
Λεῦσομιθ καὶ Κιμπερλιῦ,
σὲ γεραίρου, Στρατηλάτη.

Δόρατα παλῶν Αἰώντων,
ἢ πατούνας τῶν γιγάντων,
φίσια Τούρκων ξεσχισμένα
καὶ καλπᾶκια τῶν Βουλγάρων
κατὰ γῆς κουρελιασμένα
μ' ἄλλα σύμβολα βαρβάρων.

Νίον στρατηγῶν μοντέλα,
κράνη καὶ ἴψηλα καπέλα,
δόλιοι σκλάβοι λυτρωθέντες,
καὶ θεσμοὶ διασωθέντες
καὶ βαλμῆναι εἰς ἄτ' ἄλλοι,
σὲ γεραίρου, Στρατηλάτη.

Τὰ σπαθῖα πρῶν πολέμων
τὰ κυττάω τώρα τρέμων
εἰς τοὺς ποίχλους κρεμασμένα
καὶ ἀπὸ δάρναϊς σκεπασμένα.

Ἦ χρυσότεραις ἐλπίδεις !
αἴμ' ἄχνει 'στὴς λεπίδεις.

Τρέμω νὰ τὰ πληρίσω μὴ σπλίψουν 'στὰ φικάρια
κι' ὅπως τότε μὰς φωνάζουν: «ἔως ποῦτε, παλληκάρια ;»

Σκόψε νὰ σὲ στεφανώσω
μὲ λουλούδια 'ζωτικά,
ὄξου ὄσρα νὰ σοῦ δώσω,
ζαχαράτα καὶ κοκά.

Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου... ραζινώτατος νεύξεις
κι' ἀπροσμάχητος βαρεῖτε,
δὲ σαρβάβαλα μὰς μίνουν, ποῦ τὰ βλέπεις καὶ θαυμάζεις,
Παρθινῶν καὶ Θεοωρῆς.

Ἄνθων καὶ πάλιν ἔγινε τὸ κάθε σου δομάτιον,
καὶ πάλιν περιβάλλεται τὴν ὄξιν ὡς ἱμάτιον,
καὶ πάλιν ἐπιημύθησαν τοὺς νέους σου θαλάμους
φίλοι πιστοί, ποῦ ἤσπεθαν κι' ἀκόμη θὰ νηστήσουν,
βαρὸν δὲ φέρον κατ' αὐτὰς θὰ βάλουν 'στους ἀγάμους,
τὰ γεροντοπαλληκάρια καιρὶς νὰ λιγαστήσουν.

Ἄλλο καὶ τοῦτο 'εἰρωνικό, καὶ ξεφωνίζου τόσο
πῶς πρέπει τὸ παράδειγμα 'στους ἄλλους νὰ τὸ δώσῃ
τὸ γεροντοπαλληκάριο τὸ πρῶτο τῆς Βουλῆς,
ἦγον ὁ Θεοωρῆς μας, ὁ τόσον εὐσταθής.

Γαμβρὸν ποθεῖν ἐπιφανῆ τὸν γέροντα τὸν γόνιμον,
ἀλλὰ νομίζω δίκαιον καὶ λογικὸν καὶ φρόνιμον
νὰ μὴ τὸν υποβάλωμεν 'στοῦ γάμου τὰς θυσίας
ἀρῶ νυμφίος λέγεται πιστὸς τῆς ἐξουσίας.

Ὁ γέρος κοκορεῖται
καὶ τὸ μουστάκι στῆφρει,
ὁ Θεοωρῆς παντρεῖται
μὲ τὴν Ἀρχὴ τῆ νύφης.

Βαρὸν λαγοῦτα καὶ βιολιῶ, τοῦ γίνεται παράτα,
πολλοὶ ζκουζέδες γύρω του τοῦ κάνουν τὸν ἀστείον,
καὶ γίνεταί τοῦ φέρνει στέφανα, τοῦ φέρνει ζαχαράτα,
νὰ γίνεταί τὸ σπῆτι του σὺν ζαχαροπλαστέσιον.

Σῆκω, γαμπρέ, γιὰ ν' ἀκουσθῆς ζουρνὰς καὶ τουμπέλειαι,
παπποῦ, γιὰ ζώσου τὸ σπαθὶ καὶ σφιζέ τὸ τουφέκι,
σῆκω τοὺς νέους νὰ πατῆς,
σὲ καρτερεῖ, πατέρα,
τῶν Μακεδόνων ἢ κοιτίς
ν' ἀνάψῃ πέρα πέρα.

Τόσον καιρὸ κι' οἱ Βούλγαροι φερμάρουν μὲ μανία
πότε ξανά θὰ παντρευθῆς
γιὰ νὰ μπουνο τότε παριουθῆς
μὲς 'στὴ Μακεδονία.

Σῆκω, λειοντάρι 'στὸ κλουβί,
νὰ μὰς ἀναταράξῃς,
τῆς σακαράκας ἢ λαθῆ
προσμένει νὰ τὴν δράξῃ.

Ἔσένα μόνον καρτερεῖ τῶν Τσουσγιάν τὸ στίφος,
καὶ θέλει κι' ἄλλο μιά φορὰ
μὲ σένα τὸν παλληκάρῳ
τὸ λιγερόν καὶ κοπετέρν ν' ἀνασταυρώσῃ ξίφος.

Σῆκω, λειοντάρι 'στὸ κλουβί, μ' ἐκείνο τὸ μπουρίνι,
σῆκω καὶ μὰς ἐσάπισε τριῶν ἐτῶν εἰρήνην.
Μπάριμπα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ νὰ γὰς χωρὶς κορόνι;
μπάριμπα, σοῦ λέω δὲν 'μπορῶ νὰ φεύγουν ἔσ' οἱ χροῖνοι
χωρὶς νὰ σφικτοῦνεῖται μὲ τὸν ζουρλαμονιά
τοῦ Αἰθρού του Σαλιεσουρού...

Κουβέρνο δίχως Θεοωρῆ
εἶναι λαπὰς νερόδρατος καὶ νεκρά κι' ἀήδια.

Κύττα με νὰ κευτουλήσω μὲ πιάστια τούρανου,
κύττα μου νὰ καθβαλίσω τὴν φωτιὰ τοῦ κερανοῦ,
μολὶς νεύεις κι' ἀντικρίζω τὸν Καρνάβαλον φρενήρη
καὶ σταυρατέον ζιφῆρη,
κι' ὅταν εἶσαι 'στὸ Κουβέρνο μάχας κι' ὁ λαγὸς ποθεῖ
καὶ σπιθόβολο τὸ μάτι λαθόβλητι τὸ σπαθί.

Γεῖ σου, κόκκινη παντιέρα,
γεῖ σου, τῶν θεσμῶν κοτούφι,
νὰ καὶ μὴ μπουμπονιέρα,
νὰ καὶ ἄλλο καταῖφι.

Τὸν καινούριον σου τὸν γάμο περιμένουν τὰ τραγιά σου
γιὰ νὰ φῶνε 'στὴν γεῖά σου,
κι' ἀπὸ λάφυρα πολέμων φορτωμένη καὶ βραβεία
καπετάνιο τῆς σὲ θέλει τῶν Ρωμηῶν ἡ σκαμπαθία.

Γέλοσες; γελῶν τὰ ρόδα, λάμπουν τῆς δροσιάς διαμάντια,
καὶ πικρὰ πεινῶτων χιλιὰ σταζέου ζαχαρίας καὶ κίαντια,
κι' ἂν 'στὸν Πύργο τῆς 'Ηλίας φίλος πέτυχε τοῦ Κόντα
καὶ τὰ τόσα ραβδασκία κι' ἔλ' οἱ κόποι πᾶν ἄμῶντε,
βιάζιζε πρὸς τὴν νυμφίαν πλήρης ρώμης, πλήρης θέρους,
τοὺς μυνητήρας τῆς συντριβῆν σὺν μυμητῆρα κι' ἀσκαθήρους.

Φαβορίτα λατριμμένη, σκόβω καὶ σὲ προσκυνῶ,
ὄς μου χερί νὰ φιλήσω καὶ σκυλί σου νὰ γεῶ.
Σὲ συγχάρω,
σὲ γεράρω,
ζῶσου, γέρο.

Καὶ τοῦ χρόνου, καὶ τοῦ χρόνου... τὸνομά σου νὰ χαρῆς,
νὰσαι πάντα Θεοωρῆς,
νὰ σὲ πᾶμε, Στρατηλάτη,
σὺν καὶ πρῶτα 'στὸ Παλάτι
μὲ νταούλια, μὲ ζουρνάδες,
μὲ φωναῖς, μὲ πατινάδες.

Ν' ἀντηχῆσῃ τῆς Κορδόνας ἡ μελίσφυτος αὐθῆ,
κι' ὁ λαὸς νὰ ξαναῖθῃ
πανευφρύνουν ἡμέραν πανηγύρεως ἐξάλλου,
καὶ συνέχεια νὰ γίνῃ τῆς πομπῆς τοῦ Καρνάβαλου.

Καὶ τοῦ χρόνου, Θεοωρῆ μου,
ὄσας ξηρὰς ἐρήμου,

κι' ὅταν ὄλους ἐκρίζωσῃς τοὺς σαλεύοντας καλάμους
κι' ἡ φωνὴ σου νέους ἕμους προκαλεῖ τὸν βατράχου,
τότε φέρος, Θεοωρῆ, νὰ τιθῆ καὶ 'στους ἐγγάμους,
ποῦ πλῆθάνουν κι' αὐγατίζουν τὴν φυλὴν τῶν Τευροκοχῶν.

Τίτοιχα τοῦ λέγει κι' ἄλλα
τοῦ Φαουελῆ τὸ στόμα,
κι' ἐβούλιζε 'στὴ σάλα
τὸ κορόνδατο κόμμα.

Τρέχουν 'στὸν Θεωδωράκη κι' ἀλλάζουν ἀσπασμούς,
κι' αὐτὸς τοὺς ζαναλεῖ πολλὰ γιὰ τοὺς θεσμούς,
κι' ἀρχίσανε τραγοῦδι μὲ γρήγορο σκοπὸ
καὶ μὲ σωροὺς στεφάνων τὸν 'σπίτασαν πολλοί,
σὲ 'λίγο σὲ 'λίγακι δὲν εἰζέυρα νὰ 'πῶ
ἂν ἔβλεπα μπαρμπέτα καὶ κάτασπρο γουλί.

Ὁ Φασουλῆς ὁ φαβλάτᾶς πρὸς τοὺς κυρίους Βουλευτάς.

Καλῶς τα τῶν πατριῶν τάγαπητὰ κεφάλια,
πρὸς σᾶς καὶ πάλιν σπεύδομαι, σωτήρες ποθητοί,
ἀκόμη μένουσιν σουβενίρ ἀπὸ τὰ Καρναβάλια
'στῆς τσάπαις τοῦ σουρτοῦκου μου καμπόσα κομφετί.
'Επίτηδες τὰ 'φύλαξα μὲ τούτα νὰ σᾶς ράνω
καὶ μίαν νιάν ἐκπλαῆζιν εἰς τὴν Βουλὴν νὰ κάνω.

'Ἰδιαιτέρως ἔκαστον, μὰ κι' ὄλους σας ὁμοῦ,
ὁ κύριος Καρνάβαλος σᾶς ραίνει δι' ἐμοῦ
μὲ πατριώτου μάσκα
καὶ μὲ χαρτένια κάσκα.

Μὴν ἀργήτε, μὴν ἀργήτε,
τοὺς καπνοὺς φορολεγεῖτε,
μόνον ἀφορολογητέους τὸ Κουβέρνο μας ν' ἀφήτε

ὄλους γράφουν κι' ὄλους λέγουν ὅ,τι κι' ὄπως τοὺς καπνίσῃ
κι' ἕνα νόμον ὑποβάλλει ταπεινῶς κι' ὁ Φασουλῆς
πάντ' ἀσύδοτο νὰ μένουσιν οἱ καπνοὶ τῆς κεφαλῆς.

Ὁ Καρνάβαλος ὁ μάγος,
ἢ στολὴ τῆς πρωτεύουσῃς,
τριγυρίζει σκοροφάγος
κι' ἐντὸς ταύτης τῆς αἰθούσῃς.

Φλογερά ρητόρων ἔπη
ἀκροῦτ' ἐν σιωπῇ,
ὁ Καρνάβαλος μὰς βλέπει,
κάτι θελεῖ νὰ μὰς 'πῇ.

Κι' ἂν μὰς ἔρῃς τὸ βράδυ
τῆς μεγάλης Τουρηνῆς,
τούτος σήμερα Τετράρη
ἦλθε πάλιν ἀφανίς,
γιὰ ν' ἀνοῖξη μὲ παλάβρα
τὴν Ρωμαϊκὴν τὴν χάβρα.

Ζυμωμένους μὲ τὴν φύσιν τῶν συγχερόνων καὶ τὴν κρᾶσιν,
κατὰ πάντα τὸν καιρὸν
εἶναι 'στους Ρωμηοὺς παρών,
κι' ἀοράτως τοὺς ἐμπνέει καὶ τοὺς σπράγγει πρὸς τὴν ὄρασιν.

